

A gyöngykapu kitárva,
J. S. Bach: 140. kantáta

Egyre gyakrabban gondol a végre. –
Nem így igaz, hisz másra sem. –
Tán inkább így: már más mennyiségre,
s más minőségre lát a szem.

Más a sok, más a kevés, jó s rossz már,
más a sötét és más a fény. –
A mélyben más *én*, valami rozsmár-
féle szörny sír – torz, furcsa lény.

Nem mozdul, nem bög, könnyezik némán,
egyetlen nagy csepp a szemén.
Ama Gyöngykapu leng így a félfán,
s vár helyére a *csere-én*.

A FÉRFI HALÁLA

Elfáradt, ahogy a teremtő erő is,
szerepét betöltve, lankad, elfárad,
s kihűlt közönnyel nézi a nőt is,
aki hálából köréje áradt.

Valami más lenni, de nem alakulva,
nem a lassú fejlődés elve
alapján, hanem ahogy a vulva
változik, nyomuló hím-ékkal telve!

Vágyik a szellem más erő által
más létbe – néma képben pihenni.
Leng majd talányos emlékként pár dal
a tagolatlan időben. – Ennyi.